

39

Charles Haddon
Spurgeon
(1834-1892)

-Florin Moțiu-

Cai etel e Beth ha-mi drash

Sursă: Iain MURRAY – *The Forgotten Spurgeon*¹

Motto: „Unii dintre noi nu vor uita niciodată binecuvântarea celor dintâi zile când i-am citit pe puritani și când ne-am întors la Biblie cu o apreciere mai mare ca oricând înainte”.

(Iain Murray)

Predicator în Park Street

La mijlocul secolului al XIX-lea, religia în Anglia devenise formalistă. Protestantismul era majoritar, lumea mergea obișnuit duminicile la biserică, Scripturile erau respectate, existau oratori buni și cultivați. Dar credința oamenilor era formalistă, bisericile nu erau vii, lipseau predicatorii cu unger și putere; oamenii nu luau seama la conținutul predicilor. Predicarea nu aduce convertiri. Puritanismul pare să fi dispărut în Anglia, la fel și duhul adus de mișcarea metodistă din secolul al XVIII-lea, prin Whitefield și Wesley.

Capela baptistă din New Park Street, Londra, avea o istorie ce se întindea până în secolul al XVII-lea, dar biserica era acum în declin. Din cele o mie de locuri, doar un sfert se umpleau duminicile.

În 18 decembrie 1853, Spurgeon, care avea 19 ani, predică prima dată în Londra, la amvonul acestei biserici. Imediat va fi chemat ca pastorul ei și va rămâne acolo pentru 38 ani, până la moarte.

Viața lui Spurgeon poate fi împărțită în trei perioade:

1) anii de tinerețe: crescut la țară, devine pastor în New Park Street. Este un timp de trezire, dar și de opoziție și ridiculizare, căci stătea credincios Evangheliei.

2) perioada de mijloc, când se mută în Tabernacol cu biserica: apele se liniștesc, sunt ani de creștere, de progres liniștit, de binecuvântări.

3) ultimii 5-6 ani din viață: o perioadă marcată de controversa Down-Grade, când intră în conflict cu evanghelicii care nu mai erau credincioși Scripturii. Ani de singurătate.

Azi lumea cunoaște doar cea de-a doua perioadă, cea plină de „succes”, din viața lui.

Prima perioadă, cu anii de conflict, de singurătate, este uitată. Singurul loc în care i se vindeau cărțile în Cambridge era într-o măcelărie. Librăriile refuzau să se asocieze cu el.

La fel, ultima perioadă, în care a avertizat evanghelicii cu privire la calea greșită pe care au apucat-o, e ignorată, de obicei.

¹ Iain MURRAY – *The Forgotten Spurgeon*, The Banner of Truth Trust, Edinburgh, 1986

În toamna anului 1856 (Spurgeon are 22 ani), la întâlnirea de rugăciune din timpul săptămânii participau deja 500 oameni. Biserica era plină duminica și fusese deja lărgită. Unii nu aveau loc și trebuiau să se întoarcă acasă. Nu s-a mai întâmpnat așa ceva în Londra de 100 de ani, de pe vremea lui Whitefield și Wesley. Se intra în biserică pe tichete: cine nu avea tichet pentru loc sau pentru stat în picioare, nu putea intra în biserică! Erau acum 1500 de locuri de șezut. Cu anexe, încăpeau 3000 oameni în biserică.

Câteodată era împrumutată Exeter Hall, cu 4000 locuri.

În octombrie 1856 a fost împrumutată Surrey Gardens Music Hall, o sală de concert, în care încăpeau între 6-10 mii de oameni.

În 1857, au existat în jur de 1000 de convertiți la predicile lui Spurgeon. Numărul acesta e dedus din scrisorile pe care le primea de la cei ce îi povesteau convertirea lor.

Sunt ani de persecuție în ziare. Ziarele nu pot ignora mișcarea și-l atacă, căci el dădea peste cap religia tradițională. Ziarele afirmă că mișcarea și entuziasmul mulțimii va înceta în curând tot așa de brusc cum a și început. Soția lui Spurgeon a afișat în dormitorul casei lor versetul din Matei 5:11,12.

La 19 octombrie 1856, Surrey Hall era plină. În timp ce Spurgeon se roagă se aud strigăte de : „Foc! Foc!” și „Se prăbușește!” În panica creată, șapte persoane sunt ucise, călcate în picioare, iar altele 28 duse la spital în stare gravă. A fost ceva pus la cale. Spurgeon va fi marcat pentru restul vieții. Un timp s-a crezut că nu va mai putea predica altul din cauza acestui șoc. Va descrie evenimentul astfel peste ani: „o mare și teribilă catastrofă inventată de Satan pentru a ne înfrângă”.

Atacurile din ziare ating acum apogeul.

Calitățile de predicator ale lui Spurgeon

Avea o imaginație și o putere de descriere excepționale. Un nou stil de predicare față de ceea ce exista în vremea aceea. Era total opus prezentării impersonale a Evangheliei. Predicarea era ceva personal și plin de convingere.

Avea o putere mentală neobișnuită de a asimila, digera și populariza tot ceea ce citea. Capacitatea lui de a citi n-a fost niciodată, probabil, egalată, crede Murray. Își propunea să citească săptămânal 6 cărți dintre cele mai grele. La moarte, avea o bibliotecă de 12000 cărți. Avea o memorie extraordinară. Reținea ce citea pentru ani de zile. Se zice că îi cunoștea pe nume pe fiecare dintre cei 5000 de membri ai bisericii lui.

A citit foarte mult până la 19 ani, când a devenit pastor. Citea Biblia de la șase ani. Îi cunoștea pe puritani din copilărie. „Găsesc într-o pagină a puritanilor mai multă reflecție, erudiție, mai multă Scriptură și învățătură, decât în volume întregi moderne”, declara el. Iată ce scris despre Bunyan: „Citiți orice a scris el și veți vedea că e la fel ca și cum ai citi Biblia însăși. A studiat

versiunea noastră autorizată² [...]; a citit-o până ce întreaga sa ființă a fost saturată cu Scriptură... Deschideți-l oriunde; și veți găsi că sângele lui e biblicizat, însăși esența Bibliei curge din el. Nu poate vorbi fără să citeze un text, căci sufletul lui e plin de Cuvântul lui Dumnezeu”. Murray afirmă că același lucru se poate afirma despre Spurgeon.

Spurgeon a venit la Londra conștient de faptul că Dumnezeu Și-a întors fața de la poporul Său. Duhul Sfânt era în mare măsură retras. Și, dacă Dumnezeu nu revarsă Duhul Sfânt, Împărăția lui Dumnezeu nu poate înainta prin cunoștințe umane, zel și talente umane. Salvarea stă în rugăciunea de implorare a lui Dumnezeu. „Dar, fraților, acest lucru îl putem face – vom striga către Domnul până ce-Și va arăta din nou Fața”, zicea Spurgeon. Îndeamnă poporul la rugăciune până ce Dumnezeu va revărsa Duhul Său.

Caracteristica bisericii lui era rugăciunea, întâlnirile de rugăciune. Și Dumnezeu așa binecuvântare a dat, încât clădirile nu mai putea găzdui mulțimile. La sfârșitul vieții lui, Spurgeon va scrie: „Ce întâlniri de rugăciune am avut! Vom uita vreodată Park Street, acele întâlniri de rugăciune, când mă simțeam îndemnat să vă dau drumul fără vreun cuvânt de pe buzele mele, din cauză că Duhul lui Dumnezeu era prezent într-un mod atât de coplesitor, încât ne-am simțit plecați la pământ până în țărână”.

Oamenii ascultau flămânzi Cuvântul lui Dumnezeu.

Spurgeon s-a temut de încetarea dependenței de Dumnezeu în rugăciune, de faptul că biserica ar putea pierde acest duh de rugăciune. „Fie ca Dumnezeu să mă ajute, dacă veți înceta să vă rugați pentru mine! Fie să cunosc ziua aceea și voi înceta să mai predic. Dați-mi de știre când intenționați să încetați să vă mai rugați și voi striga: „O, Dumnezeul meu, dă-mi azi mormântul și lasă-mă să dorm în țărână”.

Cu o ocazie, Spurgeon s-a întâlnit cu un pastor american, care l-a întrebat secretul influenței lui. După un moment de gândire, Spurgeon i-a zis: „Poporul meu se roagă pentru mine”.

„Dacă ar fi doar o singură rugăciune pe care să o înalț înainte de moarte, ar fi aceasta: „Doamne, trimite bisericii Tale oameni plini de Duhul Sfânt și de putere”. Dă oricărei denominații asemenea oameni și progresul ei va fi măreț; nu da asemenea oameni, și trimite domni care au făcut colegiul, oameni de mare rafinament și cu o erudiție profundă, dar cu puțin foc și har, câini muți ce nu pot lătra – și imediat acea denominație va intra în declin”.

Explicația pentru lucrarea lui consta în *lucrarea și persoana Duhului Sfânt*. „Ne cutremurăm și mai tare – dacă sunteți așa cum sunt eu – la gândul că am putea greși și interpreta greșit Cuvântul. Cred că Martin Luther ar fi înfruntat fără frică pe însuși dușmanul infernal; și totuși a fost mărturisirea lui că adesea genunchii i s-au izbit unul de altul când s-a ridicat să predice. S-a

² Versiunea King James a Bibliei

temut ca nu cumva să nu fie credincios Cuvântului lui Dumnezeu. A predica întregul adevăr este o responsabilitate înfricoșătoare. Voi și cu mine, care suntem ambasadori ai lui Dumnezeu, nu trebuie să glumim, ci să ne cutremurăm în fața Cuvântului lui Dumnezeu”, afirmase Spurgeon.

„Isus n-a predicat niciodată vreo predică cu indiferență”. „Ar fi mai bine pentru mine să nu mă fi născut niciodată decât să predic cu nepăsare acestor oameni, sau să rețin oricare parte din adevărul Învățătorului meu. Mai bine să fiu un diavol, decât un predicator care să trateze cu neseriozitate Cuvântul lui Dumnezeu și, prin aceasta, să lucreze la ruina sufletelor oamenilor... Cea mai mare ambiție a mea va fi să fiu curat de sângele tuturor oamenilor”. (Spurgeon)

Dar nu doar puterea Duhului Sfânt în predicare a fost secretul lucrării lui, ci și *conținutul predicării*. Spurgeon L-a predicat pe Hristos și a predicat mântuirea și doctrinele harului măreț al lui Dumnezeu.

„Am simțit prezența specială a Domnului meu cu mine, printr-o conștientizare la fel de sigură ca aceea prin care știu că trăiesc. Isus a fost la fel de real pentru mine, alături de mine în acest amvon, ca și când L-aș fi privit cu propriii mei ochi”. (Spurgeon)

Bătălia împotriva arminianismului

În biografiile lui Spurgeon, scrise în secolul al XX-lea, la indexul acestora lipsește orice referință despre arminianism. Mai mult, cuvântul „arminianism” a fost eliminat din textul unor predici ale lui Spurgeon, fără ca să se specifice că a avut loc vreo abreviere.

Arminianismul a pătruns în toate denominațiile non-conformiste din Anglia aceluși timp, cât și în biserica anglicană. Spurgeon a dedicat mai mult timp și energie expunerii și combaterii arminianismului. În curând, a întâmpinat o opoziție violentă.

În 1858, Silas Henn a publicat *Calvinismul lui Spurgeon examinat și respins*. Autorul scrie că puțini mai au curajul să proclame doctrina lui Calvin și chiar în bisericile calviniste, doctrina e modificată. Totuși Spurgeon o afirmă sus și tare.

Ziarele seculare scriu și ele despre acest lucru. *The Freeman* deplânge faptul că Spurgeon denunță arminianismul în fiecare predică. *The Patriot* scrie că doctrina alegerii e „în veacul acesta, batjocorită și urâtă”. Spurgeon crede că învățătura despre posibilitatea căderii finale din har e „cea mai rea falsitate de pe pământ”, afirmă ziarul.

„Rar găsesc vreun predicator cunoscut care să fie de acord cu mine”, scrie Spurgeon într-o scrisoare. Majoritatea protestanților englezi erau arminieni. Mulți aud pentru prima dată predicându-se doctrinele harului.

Nevoia principală a bisericii nu e mai multă evanghelizare sau chiar mai multă sfințenie (în primul rând), ci o întoarcere la adevărul deplin al doctrinelor harului, zice Spurgeon. (Nu e la fel și azi?)

Spurgeon nu se vedea doar ca un evanghelist, ci ca un reformator, a cărui datorie era să dea mai multă proeminență în lumea religioasă acelor vechi doctrine ale harului. Acest adevăr vechi l-au predicat Calvin, Augustin și Pavel – și trebuie să-l predice și el azi, afirmă Spurgeon. Conștiința și Dumnezeu lui îl îndemnau astfel.

Spurgeon vorbea ca un om care cunoștea motivul ineficacității bisericii. El nu are de gând să tacă.

Alterarea Cuvântului și negarea unor doctrine din Cuvânt aduce judecată asupra bisericii și a și adus: de aceea Dumnezeu Și-a retras mâna care binecuvântează, de la noi, zicea Spurgeon. Vom avea de suferit până nu ne vom întoarce la Cuvânt și la biserica adevărată, cea a cărei religie e toată Biblia.

Spurgeon credea că Dumnezeu l-a chemat să reînvie încă o dată vechiul evanghelicism, care a existat în Anglia o dată cu puritanii și cu Whitefield.

Într-o scrisoare din 1855, scrie: „Truda mea zilnică este să reînviez vechile doctrine ale lui Gill, Owen, Calvin, Augustin și *Hristos*”.

Există o dușmănie naturală în fiecare inimă împotriva lui Dumnezeu și a harului Său suveran, crede Spurgeon. Oamenii de azi acceptă că există un Dumnezeu, dar El nu trebuie să fie Rege, stăpânitorul oamenilor.

Arminianismul coboară Evanghelia la a fi pe placul inimii naturale a omului, e un pas făcut spre lume.

Omul e responsabil înaintea lui Dumnezeu. Aceasta predica Spurgeon. Omul e responsabil să se supună lui Dumnezeu. Dar el nu are voință liberă s-o facă, așa cum afirmă arminianismul. Natura omului e coruptă și e în vrăjmășie cu Dumnezeu. voința lui e în armonie cu natura lui și va alege doar nesupunerea.

Omul are voință liberă, în sensul că nu e forțat de nimic din afară, ci el decide cum vrea. Dar, fiind robită păcatului, voința va alege *de bună voie întotdeauna* numai nesupunerea și păcatul. Voința nu e liberă s-alegă supunerea față de Dumnezeu, cum cred arminienii.

Nu există vreun om convertit în care să nu existe sămânța doctrinei calviniste a alegerii, afirmă William Cunningham. Această mărturie lăuntrică poate fi greșit înțeleasă, pervertită sau suprimată. Dar există în inima fiecăruia sentimentul că, dacă Dumnezeu nu l-ar fi ales, el nu l-ar fi ales niciodată pe Dumnezeu; și că, dacă Dumnezeu prin Duhul Său cel Sfânt nu ar fi exercitat o influență decisivă asupra lui, el nu s-ar fi întors niciodată de la întuneric la lumină și nu ar fi fost condus să-L îmbrățișeze pe Hristos ca Mântuitor. Iar acestea sunt esența calvinismului. Spurgeon ar fi fost de acord cu acestea.

Când atacăm arminianismul, nu manifestăm ostilitate față de oamenii care poartă acest nume, nici față de un grup de oameni, ci față de noțiunile pe care le-au expus, zice Spurgeon.

„Cred că mare parte din arminianismul prezent e o simplă ignoranță a doctrinei Evangheliei”, afirmase Spurgeon.

Arminianismul nu percepe întreaga doctrină a Bibliei și, fără aceasta, nu-I poți da glorie lui Dumnezeu și nu-L poți înălța pe Hristos.

Mântuirea începe cu buna plăcere a lui Dumnezeu: Gal. 1:15 – „Când i-a plăcut lui Dumnezeu”. Alegerea are loc în text înainte de naștere, înainte de a fi făcut ceva. Apoi vine chemarea eficace: „m-a chemat prin harul Său”. Chemarea nu cauzează alegerea, ci alegerea cauzează chemarea. Așadar, etapele mântuirii ar fi acestea:

- 1) scopul suveran al lui Dumnezeu
- 2) alegerea sau separarea
- 3) chemarea eficace sau irezistibilă
- 4) supunerea omului

Cei care pun la început voința omului contrazic Scriptura.

Nu poți fi teolog fără a cunoaște doctrinele harului, căci nu știi să armonizezi doctrinele biblice, altfel, nu ai un sistem încheiat.

Celelalte sisteme teologice nu au o bază trainică pe care să zidești. Arminianismul Îi dă lui Hristos o mireasă pe care El n-o cunoaște și pe care n-a ales-o și-L va aduce în lume să se căsătorească cu orice va dori să-L ia. Dar El nu are vreo alegere!

Dacă Hristos a murit pentru un om, atunci Dumnezeu ar fi nedrept, dacă ar cere plată dublă a datoriei: de aceea, păcătosul pentru care a murit Hristos nu poate pieri! (Dacă nu toți sunt mântuiți – căci nu e o mântuire universalistă – atunci Hristos nu a murit, astfel, pentru toți.)

Arminianismul nu crede că ispășirea lui Hristos a răscumpărat pe cineva, că doar că a făcut răscumpărarea posibilă, în caz că o acceptăm noi.

Dar nu credința face ispășirea eficace pentru noi, ci ispășirea lui Hristos a adus justificarea păcătoșilor, iar credința e darul lui Hristos.

Arminianismul crede că moartea lui Hristos n-a asigurat mântuirea nici unui păcătos. Hristos n-a murit cu gândul la mântuirea vreunei persoane particulare, după arminieni. Totul e doar posibil, dacă omul alege mântuirea. Dacă voința omului nu alege, ispășirea lui Hristos e fără folos. Noi credem că Hristos a asigurat în mod infailibil mântuirea unei mulțimi pe care n-o poate număra nimeni.

Arminianismul duce la legalism, din cauza accentului pus pe voința umană.

Calvinismul e exact opusul arminianismului. Arminianismul vrea să-l ridice pe om, să-l facă să se forțeze, să facă, să creadă. Calvinismul îl coboară și-i zice că e total neajutorat și dependent de Dumnezeu pentru mântuire.

Strigătul calvinistului e: „mântuiește-ne, sau pierim!” Omul e aproape de har când se vede total neputincios, nu când crede în el însuși și în ce poate face.

Putem avea părtaşie cu frați care sunt sub influența acestei erori arminiene, dar în predicarea bisericii nu are voie să existe o compromitere a Evangheliei.

Calvinismul aduce pace în inimă în vreme de boală și întuneric. „Niciodată n-am putut înțelege ce face un arminian când ajunge în boală, suferință și necaz”, afirma Spurgeon într-o predică. Predică din care, la retipărirea din 1961, editorul a scos propoziția aceasta. Suntem păziți doar de harul lui Dumnezeu.

Arminianismul nu prezintă condiția biblică completă a celui nemântuit. Biblia ne prezintă nu doar aflați în nevoia mântuirii de sub vinovăția păcatului, ci și în nevoia unei puteri omnipotente care să ne învie din starea noastră de „morți în greșeli și păcate”. Avem o natură păcătoasă care trebuie înnoită. Arminianismul predică nașterea din nou, dar a face din ea o consecință sau un însoțitor al deciziei umane. Zice că omul e născut din nou prin pocăință și credință, ca și cum aceste acte spirituale ar fi în puterea celui neconvertit. Aceasta nu ia în considerare totala neputință a păcătosului. Scriptura zice că păcătosul nu poate primi lucrurile spirituale și, din această cauză, e nevoie ca păcătosul să fie adus la viață de către Dumnezeu, înainte ca omul să poată răspunde.

În 1855, Spurgeon retipărește *Mărturisirea de credință baptistă de la 1689*.

Chemarea lui Dumnezeu efectuează nașterea din nou prin Duhul Sfânt. Cei chemați sunt împuterniciți să răspundă prin pocăință și credință.

Diferența dintre calvinism și arminianism nu e dacă voința umană e sau nu activă în convertire! E clar că e! Ci: de unde e generată activitatea ei? Răspunsul uman și capacitatea de a răspunde sunt urmări ale vieții divine plantate în sufletul omului de către Dumnezeu.

Dorința noastră de a fi mântuiți e darul lui Dumnezeu.

Calvinismul are o noțiune diferită despre starea păcătosului și despre harul lui Dumnezeu. Păcătosul e într-o stare mult mai disperată decât crede arminianul, iar harul e eficace căci atinge oamenii chiar într-o asemenea stare.

Ce întâlnește Duhul Sfânt într-un păcătos e moartea sa spirituală și trebuie să-l învie de acolo. Viața nouă e implantată în păcătos, iar pocăința și credința sunt primele rezultate ale regenerării.

Pocăința evanghelică nu poate exista într-un suflet neregenerat. Suntem la fel de neajutorați să cooperăm în regenerarea noastră, după cum suntem să cooperăm în lucrarea Calvarului: după cum doar crucea poate rezolva problema *vinovăției* păcatului, numai regenerarea poate rezolva *puterea* păcatului.

Regenerarea este o creație divină. Omul nu poate crea nimic. Omul nou este o făptură nouă: Dumnezeu creează iar, ca la creație. Regenerarea nu

înseamnă o reformare a principiilor care erau în om, ci implantarea a ceva ce nu era acolo: punerea în om a unui nou principiu, numit *duh* (omul nou); nu crearea unui suflet, ci a ceva mai înalt ca sufletul, după cum sufletul e mai înalt ca trupul.

Fil. 1:6 – *Dumnezeu* a început lucrarea în filipeni; Pavel nu crede în acele puteri ce există în omul neregenerat în care cred arminienii.

4 septembrie 1855 – Spurgeon predică în aer liber la 12000 persoane. Textul este: „Mulți vor veni de la est și de la vest și vor ședea cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția Cerurilor”. *Vor veni* cu siguranță. Căci așa vrea Dumnezeu, căci lucrarea Lui e omnipotentă. Nimeni nu vine la Tatăl, dacă nu-L atrage El. *Vor fi mântuiți* cu siguranță.

Chemarea evanghelică e: „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”. Noile chemări, inventate de oameni („Deschide-ți inima”; „Decide pentru Hristos”) pot aduce succes mai mare, dar nu înseamnă că cei ce vin sunt mântuiți. „Dă-i inima ta lui Hristos” violează Evanghelia Noului Testament.

Regenerarea e actul lui Dumnezeu de implantare a unui principiu al harului. Convertirea e exercitarea de către noi a acestui principiu, prin pocăință și credință. Convertirea e rodul regenerării. Regenerarea e un act instantaneu, convertirea ține întreaga viață, e o lucrare constantă și progresivă.

Arminianismul și evanghelizarea

„Faptul că regenerarea e lucrarea lui Dumnezeu cu siguranță ne interzice să le spunem oamenilor că ei se pot naște din nou la un moment pe care ei sau predicatorul l-ar alege”. (Iain Murray, pag. 100)

Duhul Sfânt regenerează când vrea și pe cine vrea.

Dar evanghelistul trebuie s-arate oamenilor starea lor și nevoie de Mântuitor, și porunca de a se supune lui Dumnezeu, chiar dacă ei nu pot face aceasta fără lucrarea Duhului Sfânt.

Exemplu de rugăciune de chemare a lui Spurgeon: „Dumnezeule, ai milă de mine, un păcătos. Doamne, am nevoie să fiu mântuit. Mântuiește-mă. Chem Numele Tău. Doamne, sunt vinovat, merit mânia Ta. Doamne, nu mă pot mântui singur. Doamne, vreau să am o inimă nouă și un duh drept, dar ce pot face eu? Doamne, nu pot face nimic, vino și lucrează în mine voința și înfăptuirea, după buna Ta plăcere. Chem Numele Tău din tot sufletul meu. Tremurând, dar crezând, mă las cu totul în seama Ta, Doamne. Cred în sângele și în neprihănirea Fiului Tău Preaiubit... Doamne, mântuiește-mă în seara aceasta, pentru Numele lui Isus”.

Spurgeon nu cerea vreun semn fizic al deciziilor. Știa că a le cere să facă ceva însemna să-i facă să creadă că sunt mântuiți prin faptul că *fac* lucruri sau că aceste lucruri îi vor ajuta să se mântuiască. Îi trimitea acasă să se roage,

să creadă, să stea în fața lui Dumnezeu, singuri cu El, cu starea sufletului lor. (pag. 102)

Invitațiile moderne adaugă lucruri nescripturale. Pe de altă parte, o conștiință rănită de Dumnezeu dorește să fie singură cu Dumnezeu, nu să se dea în public.

Chemarea arminiană îi spune omului că el trebuie să facă primul pas și că Dumnezeu va face restul. El trebuie să facă ce poate, iar Dumnezeu va completa. E nebiblic. Biblia afirmă că experiența mântuirii începe cu regenerarea lucrată de Duhul Sfânt, nu de om. Arminianismul te îndeamnă să „decizi pentru Hristos”, apoi ești îndemnat să crezi că lucrarea divină a avut loc și că Ioan 1:12 e cazul tău. Afirmă că pocăința și credința sunt în puterea celui neregnerat. Așa că voința păcătosului și nu puterea lui Dumnezeu e lucrul central.

Scriptura arată că voința lui Dumnezeu e pe primul loc, nu pe cel secund. Arminianismul te învață că e în puterea ta să decizi și să alegi și că ești capabil să alegi locul și timpul nașterii tale din nou. Broșurile te învață cum să devii creștin în 3 pași sau în 4 pași. Hristos așteaptă să deschizi ușa. Dacă ai făcut-o, El a intrat. Apoi ți se spune să mergi și să spui cuiva în acea zi despre decizia ta.

Omului nu i s-a spus că trebuie să aibă loc o transformare radicală a naturii lui – și, faptul că n-a avut-o, nu-l deranjează. A fost învățat că, dacă e condus de fire, e creștin carnal. Ideea că această tendință luminează ar fi datorită neconvertirii nu prea e luată în seamă. A gândi astfel duce la a pune sub semnul întrebării eficacitatea și realitatea metodelor evanghelice.

Când înflorește arminianismul, falsa siguranță e promovată. Dumnezeu nu iartă niciodată fără a și schimba natura păcătosului. Doctrina lui „crede și vei trăi” e foarte periculoasă, dacă nu e însoțită de cea a regenerării. Unde există credință adevărată, acolo e și o viață nouă. Nu există justificare fără sfințire. Nimeni nu e justificat prin credință, fără ca sfințirea să nu fi început în credincios.

Arminianismul a inventat fraza „siguranța eternă a credincioșilor”. Calvinismul afirmă „perseverența *sfinților*”. Mulți din cei ce zic că sunt credincioși, nu sunt sfinți, de aceea nu perseverează, afirmă Spurgeon.

Adunările de sfințire au început o dată cu arminianismul. Calvinismul crede că adevărul care mântuiește, acela și sfințește, căci credința care nu e legată de sfințire nu e o credință mântuitoare. De vreme ce noul evanghelistism a produs „credincioși” fără viață nouă, s-a pus problema întâlnirilor în care să-i învețe cum să se sfințească. (Keswick, Cluj)

Spurgeon n-a participat la astfel de întâlniri de sfințire.

O credință care te lasă cu o viziune slabă a păcatului și care te lasă să te joci cu păcatul, nu e o credință mântuitoare.

Arminianismul a fost întărit în Anglia de campaniile de evanghelizare ale lui Moody din anii 1870. Nu se accentua nevoia schimbării naturii, ci se

faceau invitații. S-a popularizat ideea că un om poate fi convertit și apoi să primească sfințirea mai târziu în viața creștină.

„Holiness teaching” (cum a ajuns să fie cunoscută această învățătură) promova ideea că sfințirea e ceva separat și distinct de convertire. A apărut datorită unei învățături greșite despre nașterea din nou. Întâlniri în care se pune accent pe „consacrare”, „dedicare”, „o nouă dedicare”.

În zilele de azi se pune accent mare pe a face ceva pentru Dumnezeu. Dar oamenii nu întreabă ce vrea Dumnezeu ca noi să facem și, de aceea, mult din ceea ce facem nu e apreciat de El. Metodele nescripturale nu aduc glorie lui Dumnezeu și nici binecuvântarea Lui.

Nu căuta succesul care nu vine din mâinile lui Dumnezeu. când aduci oameni în biserică prin metode nescripturale, vei vedea că vor dispărea în curând. Întrebarea pentru mulți nu mai e: „Va glorifica acest lucru pe Dumnezeu?”, ci: „Va ușura acest lucru convertirea oamenilor?”

La începutul anilor 1870, Spurgeon credea că mișcarea calvinistă era în creștere, că tot mai mulți o îmbrățișau. În 1881, vede deja că tendința e spre arminianism, că e singur între pastorii baptiști.

În 1874-76, Spurgeon nu-l vede pe Moody ca fiind un pericol și crede că lucrarea lui e de la Dumnezeu și îi apreciază lucrarea. Alții au văzut că, chiar dacă Moody nu predica deschis arminianismul, lăsa afară unele aspecte ale Evangheliei. Punea accent pe nevoia de iertare, dar nu accentua faptul că nașterea din nou e rezultatul unei intervenții divine. Nu punea destul accent pe nevoia urgentă a unei inimi schimbate, ci pe schimbarea poziției păcătosului înaintea lui Dumnezeu. Spunea puține despre Duhului Sfânt și lucrarea Lui.

Moody ținea predici populare, pline de anecdote, cu teologie puțină. Evanghelizările lui erau interdenominaționale. Mulți l-au lăudat pentru aceasta, că a rupt barierele interdenominaționale. Dar aceasta a însemnat și că s-a aliat cu liberalii din biserică anglicană în organizarea evanghelizărilor. Căci nu conta doctrina, ce crezi, ci doar „câștigarea sufletelor”, „experiența mântuirii”, deciziile și zelul.

Moody a slăbit calvinismul în biserici, ceea ce a dat putere teologiei liberale mai apoi. Arminianismul a dus la teologia liberală. De aceea, baptiștii calviști de azi din Anglia cred că arminianismul duce întotdeauna la liberalism și că acest lucru se va întâmpla și în România!

Spurgeon a crezut că acest calvinism va învia: „Doctrina care este acum respinsă ca o teorie decadentă a puritanilor și calviștilor, totuși va cuceri gândirea umană și va conduce în mod suveran. La fel de sigur cum e și soarele care apune azi va răsări mâine la ora predestinată, tot așa adevărul lui Dumnezeu va străluci peste tot pământul”.

Controversa despre regenerarea prin botez

La mijlocul secolului al XIX-lea, biserica anglicană tinde spre catolicism. Se dorește de către unii o unire cu Roma. Apare mișcarea tractariană și are influență mare: J.H. Newman a publicat mai multe tractate, apoi s-a dus în biserica catolică.

La 5 iunie 1864, Spurgeon predică la 5000 de oameni o predică cu titlul *Regenerarea prin botez*. Spurgeon atacă teoria confirm căreia regenerarea are loc prin botezul copiilor. Predica va fi publicată în 180000 exemplare (apoi se va ajunge la 350000). Probabil că fiecare pastor din Anglia a citit-o. Urmează controversa cu privire la acest subiect. Se vor publica articole, pamflete și predici, ca răspuns. Spurgeon a colecționat pamflete care ar fi putut umple 5 volume mari.

Spurgeon va fi atacat de evanghelicii din biserica anglicană, care credeau în botezul copiilor.

În altă predică, afirmând singura autoritate a Scripturilor, Spurgeon va indica 7 greșeli ale *Cărții de rugăciune* anglicane, în care nu e conformă cu Scriptura.

Ordinarea preoților, pretenția că episcopii pot da Duhul Sfânt, unirea statului cu biserica, icoanele (care e idolatrie), mesa (se dau onoruri divine unei bucăți de pâine) – toate sunt atacate de Spurgeon.

„Idolatria care se închină imaginii diavolului e mai puțin blasfemiatoare decât cea care se închină imaginii lui Hristos. Este un sacrilegiu înfricoșător să faci ca sfântul Hristos să pară să fie complice în violarea poruncii divine”, afirmă Spurgeon.

Spurgeon îi cheamă pe evanghelici afară din biserica anglicană catolicizantă. Judecata va cădea peste această biserică apostată.

(Nu se poate, ca baptist, să nu intri în conflict cu evanghelici din alte confesiuni, dacă afirmi botezul credincioșilor ca biblic. Cu evanghelici din biserica presbiteriană, anglicană, reformată, etc.)

Controversa Down-Grade³

„Cu mult timp în urmă am încetat să mai număr suflete. Adevărul e, de obicei, cu cei minoritari, în această lume rea. Am credință în Domnul Isus Hristos, pentru mine, o credință înscrisă în mine ca și cu un fier înroșit. Îi mulțumesc lui Dumnezeu, ce cred, voi crede, chiar dacă voi fi singurul care crede acel lucru”, afirma Spurgeon într-o predică din 1887.

La mijlocul secolului al XIX-lea, teologia liberală a început să pătrundă în colegii și amvoane. Inspirația Scripturilor e pusă la îndoială.

³ Down-Grade s-ar traduce cu „decădere”.

În 1862, Colense, episcop de Natal, Africa de Sud, publică o carte în care neagă autenticitatea Pentateuhului – și e depus. Se întoarce în Anglia, unde valabilitatea depunerii lui nu e recunoscută.

În 1881, W. Robertson Smith, profesor de Vechiul Testament la Aberdeen, e demis din cauza teologiei sale liberale. Dar va fi acceptat ca profesor la Cambridge, fără ca învățătura lui să fie văzută ca eretică.

Pe la 1880, mișcarea aceasta nouă era dominantă în congregaționalism.

Spurgeon observă că bisericile se golesc, reverența față de cele sfinte dispare, ca urmare a noii teologii. Gânditorii sceptici din amvoane au semănat îndoiala în membrii bisericilor.

În 1887, Spurgeon atacă teologia liberală în revista lui – *The Sword and the Trowel*. Nu putem fraterniza cu cei ce neagă inspirația Scripturii, ispășirea, pedeapsa veșnică, căderea, afirmă el.

În toamna lui 1887, congresul Uniunii Baptiste are loc la Sheffield. Spurgeon speră că se va lua poziție împotriva teologiei liberale. Dar subiectul a fost evitat.

În 28 octombrie 1887, Spurgeon se retrage din Uniunea Baptistă.

În noiembrie, va da motivul retragerii sale, în revista sa: uniunea nu tratează cu erorile, tolerează păcatul și a făcut retragerea credincioșilor de neevitat. Părtășia cu erori cunoscute și vitale e participare în rău.

„Cei care cred în ispășirea lui Hristos sunt acum în unire declarată cu cei care n-o consideră ceva important; cei ce cred în Sfânta Scriptură sunt asociați cu cei ce neagă inspirația plenară; cei care mențin o doctrină evanghelică se găsesc într-o alianță deschisă cu cei ce numesc căderea poveste, care neagă personalitatea Duhului Sfânt, care consideră justificarea prin credință imorală și care cred că, după moarte, mai există o șansă... Da, avem înaintea noastră spectacolul murdar al creștinilor ortodocși practicanți care-și declară public unirea lor cu cei ce neagă credința și care abia își ascund disprețul față de cei ce nu se vor vinovați de o asemenea lipsă crasă de loialitate față de Hristos. ca să fim foarte clari, noi nu suntem în stare să numim aceste lucruri uniuni creștine, căci ele încep să arate ca și asocieri în rele...”, scrie Spurgeon.

Secretarul Uniunii Baptiste, Booth, zice că n-a primit de la Spurgeon nici un document în care acesta critica teologia liberală a unor membri ai uniunii. Spurgeon e uluit. Ar fi putut publica corespondența cu Booth, dar acesta îi cere să nu publice scrisori private.

Spurgeon cere un fundament evanghelic în mărturisirea de credință a uniunii.

Ei zic că atacul lui nu are valoare, de vreme ce nu a numit numele celor ce ar îmbrățișa teologia liberală în uniune.

Consiliul uniunii îi prezintă lui Spurgeon un document evanghelic, dar Spurgeon denunță limbajul cu dublu înțeles. Pasajul despre pedeapsa veșnică în

iad nu e clar biblic. O asemenea declarație ar fi arătat cine e biblic în uniune și cine e liberal (căci aceștia nu l-ar fi semnat) – iar uniunea nu dorea să se scindeze. Dorea pacea mai presus de adevăr. Uniunea trebuie să fie o asociație de biserici evanghelice, nu o colecție de biserici care practică botezul prin scufundare, afirmă Spurgeon.

La congresul anual al uniunii din 1888, declarația aceasta „evangelică” e votată cu 2000 împotriva a 7! Mulți nu înțeleg ce votează. Și evanghelicii și liberalii credeau că e de partea lor! James, fratele lui Spurgeon, se bucura de „o mare victorie”. După votarea documentului, mulțimea celor prezenți la congres au izbucnit în strigăte de bucurie și nu numai! Cei bătrâni își declară ostilitatea față de Spurgeon, cei tineri îl numesc „obscurantist”.

Spurgeon zice că speranța de a reforma Uniunea Baptistă nu mai există, de aceea s-a retras.

Votul uniunii a fost în scopul de a cenzura poziția lui Spurgeon, dar puțini au fost cei ce au înțeles aceasta.

Problema se puneă între păstrarea adevărului sau a unirii denominaționale. Care e prioritară? Pentru Spurgeon, prima era, pentru ceilalți, a doua. (Pentru pastorii din bisericile mici nici nu era ușor să se retragă din uniune.)

Uniunea nu are o bază doctrinară, afirmă Spurgeon, deci nu există nici posibilitatea disciplinării în caz de eroare doctrinară, deoarece nu ai la ce raporta învățătura cuiva. Așa că e permisă orice greșeală doctrinară, contează doar unitatea în ce privește doctrina despre botez. Dar singură, doctrina botezului nu poate fi o bază pentru o uniune. Repararea casei nu se poate face, dacă fundația nu e bună.

Există o denaturare a termenului „evangelic”. Toți cei ce subscriau „credinței evanghelice” erau considerați evanghelici, chiar dacă predicau teologia liberală. Dacă erau plini de zel, nu conta doctrina lor. Există o confuzie spirituală, care s-a extins în evangelicalismul secolului al XX-lea.

Henry Oakley a observat bine: „Uniunea baptistă a încetat să mai fie o uniune de oameni și biserici ce aveau același gând și a devenit o uniune a oamenilor și a bisericilor puternic separate în credință și practică [...]. Toate acestea Domnul Spurgeon le-a văzut...”

I s-a zis lui Spurgeon că mai bine rămânea în uniune și să caute să-i influențeze. Spurgeon zice că nu poate ieși vreun bine din compromis. Trebuie să facă ce e drept și să lăși consecințele în seama lui Dumnezeu. Daniel n-a rămas la curtea lui Darius (cap. 6) căutând să-i influențeze, cu prețul compromisului.

Ispita lui Spurgeon a fost ca, după de a dobândit o reputație de lider în anii de dinainte, să caute acum să păstreze această reputație. Dar el a ales adevărul Cuvântului, chiar dacă a pierdut reputația și dacă mulți nu l-au mai urmat și dacă nu a fost laudat. Unii vor încerca să păstreze reputația și se vor

compromite și vor inventa teorii care să le justifice alegerea. Dar viața lor de dinainte îi condamnă.

O dată cu controversa Down-Grade, atacurile împotriva calvinismului lui Spurgeon devin mai dure. Un pastor baptist din Leicester a scris în *The Christian World* din septembrie 1887: „*Sper* că iubesc Cartea Sfântă, dar n-o citesc așa cum o citește Dl. Spurgeon. Dumnezeu teologiei Domnului Spurgeon nu e Dumnezeu meu”.

Un ziar din Glasgow, *The Theological Reformer*, scrie în octombrie 1887: „John Calvin (infailibilul papă al Domnului Spurgeon) n-a fost convertit niciodată, ci întreaga sa viață a fost un om neevlavios...” Iată de ce calibru erau „liderii” din vremea aceea...

Ziarele scriu că teologia lui Spurgeon nu se potrivește cu spiritul modern, cu noua interpretare evanghelică. Aveau dreptate!

Cei din Uniune îl acuză că dorea să facă uniunea calvinistă și că s-a retras din cauza calvinismului său. Cu toate acestea, Spurgeon a afirmat clar că s-a retras din cauza teologiei liberale, care nu credea în inspirația Scripturilor. Fiind calvinist, în mod clar condamna aceasta!

Îndepărtarea Uniunii Baptiste de calvinism

În 1812 are loc prima întâlnire a Uniunii Baptiste. Predecesorul lui Spurgeon, John Rippon, conduce ședința. E scoasă o declarație doctrinară în care se mărturisesc alegerea și răscumpărarea particulară (ispășirea limitată). Aceasta limita asociația la bisericile baptiste calviniste (particulare).

În 1832, pentru o prezență mai mare, se scot din declarație punctele calviniste și bisericile baptiste generale (arminiene) intră în Uniune.

În 1863, bisericile baptiste generale reprezintă 1/3 din Uniune.

Peste 10 ani, Spurgeon vede că majoritatea celor din Uniune sunt calviniști, așa că nu se pune pentru el problema de a se retrage din Uniune.

Controversa Down-Grade a arătat ce mulți liberali erau în Uniune, dar și ce dorință de a se elimina calvinismul.

În 1888-89 e ales pentru prima dată ca președinte un baptist general (arminian), John Clifford. Arminienii erau deja majoritari!

Moartea lui Spurgeon

La 6 octombrie 1891, înainte de a merge în concediu la Mentone, în sudul Franței, a spus prietenilor lui: „Bătălia mă omoară”.

Suferea de mulți ani de gută, iar acum și de rinichi. Ultima predică o ține la 7 iunie 1891.

În ianuarie 1892, îi zice secretarului său, Harrald: „Lucrarea mea s-a sfârșit”.

În ultima săptămână din ianuarie e inconștient. Moare la 31 ianuarie 1892, la Mentone. Sicriul va fi adus în țară și, după o săptămână, va avea loc serviciul de înmormântare în Tabernacol. Pe sicriu i-au scris cuvintele: „M-am luptat lupta cea bună, am sfârșit alergarea, am păzit credința”.

Harrald a continuat în următorii 20 ani să îi revadă predicile pentru publicare. A murit în 1912, în timp ce lucra la revizuirea unei predici...

Metropolitan Tabernacle după moartea lui Spurgeon

În toamna lui 1891, înainte de a părăsi pentru ultima dată Londra, Spurgeon cheamă ca predicator la Tabernacol pe un american, Arthur T. Pierson, presbiterian, 52 ani, care fusese pastor la Philadelphia. Era ceva temporar, până la restabilirea sănătății lui Spurgeon (cum se spera).

Spurgeon nu avusese încredere în englezii care urmau teologia liberală, de aceea apelează la acest american. Chiar dacă nu era calvinist ca Spurgeon, Pierson credea în fundamentele creștine.

Pierson va rămâne până în iunie 1892.

James, fratele lui Spurgeon, era co-pastor. Pierson a plecat în SUA. Thomas, fiul lui Spurgeon, vine din Noua Zeelandă și e chemat să fie predicator la Tabernacol.

În octombrie 1892, Pierson revine din SUA. Biserica e scindată: unii îl doresc ca pastor pe Thomas, alții pe Pierson. Thomas va fi votat în majoritate de 3 la 1 în martie 1893. James demisionează, iar Pierson pleacă în iunie. (Pierson va fi botezat de către James Spurgeon într-o biserică baptistă în 1896.)

Pierson nu îi citea pe puritani. Spurgeon nu avusese orgă sau alte instrumente muzicale în biserică. Pierson va introduce așa-numitele „inquiry-room”: va cere celor ce doreau să fie consiliați cu privire la starea sufletului lor, să rămână la sfârșitul predicii pentru o întâlnire cu pastorul.

Thomas avea vocea tatălui său. Îi plăceau arta, poezia, avea umor și imaginație, folosea multe anecdote și ilustrații în predici. Dar nu avea structura teologică a tatălui său, nici duhul acestuia. Era prieten cu Moody și va prelua metodele acestuia.

Tabernacolul a ars în aprilie 1898. Va fi reconstruit și dedicat în octombrie 1900. Încep să fie numărați cei ce au făcut „decizii”.

În 1908, Thomas se retrage din cauza bolii. În registrul bisericii figurează 2200 de suflete adăugate bisericii în cei 14 ani de pastorat. Totuși, membralitatea a scăzut...

Urmează apoi, ca pastor, A.G. Brown, cel ce a condus serviciul de înmormântare al lui Spurgeon. Coleg îi e T.L. Edwards. Brown l-a înțeles pe Spurgeon mai bine. A demisionat, însă, după 3 ani.

Din 1911, pastor e A.M. Dixon, un american de la Moody Memorial Church din Chicago. Aduce metodele lui Moody în biserică. Un pian mare e instalat în biserică. Se pune accent pe cântece, se fac apeluri publice pentru „decizii”, se stabilizează practicarea folosirii camerei de consiliere. Va fi 8 ani pastorul bisericii. Cere oamenilor să aducă la Hristos un suflet pe săptămână. Numără pe cei ce au luat „decizii”. Termenul de „trezire” își schimbă înțelesul. Atunci când are loc un număr mare de decizii, are loc o „trezire”. Trezirea veche însemna o revărsare specială a Duhului Sfânt, o lucrare a lui Dumnezeu, care nu poate fi produsă de efort uman. Evidența trezirii consta în viețile schimbate. Acum contează numărul de decizii. Spurgeon a avertizat că „deciziile” și „convertirile” pot fi două lucruri diferite.

Constituția bisericii afirmă că nu poate fi ales pastor cineva care să nu fie de acord cu învățătura calvinistă. Iar dacă înceta s-o mai predice, acela trebuia suspendat. La alegerea lui Dixon, diaconii nu i-au testat crezul și nici nu i-au cerut să promită să predice, în acord cu constituția bisericii, calvinismul.

Lucrătorii vechi, fideli calvinismului, au fost dați la o parte și înlocuiți cu tineri neexperimentați, care au fost învățați în noile metode de evanghelizare arminiene. Mentalitatea lui Dixon era: să grăbim puțin lucrurile în convertirea oamenilor. Cum să grăbești pe Dumnezeu? Ca și calvinist care crezi în predestinarea timpului convertirii și a metodelor convertirii, care crezi în alegere, cum poți să-L grăbești pe Dumnezeu? Poate pastorul Dixon sau Metropolitan Tabernacle să-L grăbească pe Dumnezeu?, se întreabă Charles Noble. Acesta, unul din oamenii fideli Evangheliei predicate de Spurgeon, a trimis bisericii și comitetului în 1918 o scrisoare deschisă. I s-a refuzat cererea de a lua cuvântul la adunarea generală, așa că a scris această scrisoare, în care a acuzat conducerea bisericii și pe pastorul Dixon de îndepărtarea de constituția bisericii.

În perioada lui Spurgeon, biserica era cea care alegea presbiterii și diaconii. Dixon a schimbat aceasta: a numit un comitet, care, la rândul său, a numit presbiterii. În felul acesta, și-a pus oamenii în funcții. Comitetul era cel care judeca problemele de disciplină și care excomunica, iar bisericii îi erau doar prezentate numele celor disciplinați.

Pastorul Edwards a fost demis în urma mașinațiunilor lui Dixon, cu toate că bisericii nu i s-a putut comunica vreo abatere a acestuia. La cererea unora ca Dixon să părăsească biserica, deoarece nu respecta învățătura constituțională, acesta a refuzat și a continuat să țină cu dinții de poziția sa.

Mulți alții din vechea gardă au avut de suferit din cauza tratamentului carnal al lui Dixon a acoliților lui.

După ce Spurgeon nu a mai scris în *The Sword and the Trowel*, unii au început să laude metodele folosite de Finney. Unul dintre aceștia e pastorul Dixon.

Spurgeon nu aprecia muzica instrumentală în biserică. Sufletele nu sunt mântuite prin muzică. A da muzicii un rol vital în evanghelizare e greșit. Unii par să găsească putere spirituală în fanfară, tobe, etc. Aceștia identifică sentimentele cauzate de muzică cu puterea lui Dumnezeu. În 1888, Spurgeon a predicat din cuvintele lui Isus: „Predicați Evanghelia la orice făptură”. Azi oamenii vor să-i convertească pe alții prin muzică, teatru, etc., dar calea lui Dumnezeu e predicarea, afirmă el.

Spurgeon nu ar fi fost de acord cu metodele lui Paul Negruț de evanghelizare (invitații pe cântarea corului).

Cei ce introduc spectacolul în biserică trebuie să se gândească că cei ce vin la biserică pentru aceasta, vor dori senzații tot mai tari. Așa că introduci schimbări tot mai radicale.

Metropolitan Tabernacle a fost o lumină în zilele lui Spurgeon, o mărturie față de Evanghelia curată, simplă, o credincioșie față de învățăturile Domnului Isus, a lui Pavel și a celorlalți apostoli. După moartea lui Spurgeon, Tabernacolul a devenit purtătorul de cuvânt al noului evangelicalism, care s-a îndepărtat de ideile lui Spurgeon.

Falimentul lui Spurgeon a constat în faptul că n-a lăsat urmași. Când a murit, n-a avut colegi care să stea în locul lui și care să ducă lucrarea mai departe. Colegiul pe care l-a înființat nu a produs urmașii doriți.

Harrald a condus un timp serviciile de după-masa, după moartea lui Spurgeon. Apoi i s-a interzis să mai conducă întâlnirile. Era prea loial lui Spurgeon...

Majoritatea presbiterilor și diaconilor care au lucrat cu Spurgeon era și ei morți și au fost înlocuiți de alții, care au dus biserica într-o direcție diferită.

Metropolitan Tabernacle se întoarce la moștenirea lui Spurgeon

-David Kay* -

Tabernacolul reprezintă o biserică baptistă fondată în 1650 în centrul Londrei, păstrând, în marea parte a acestui timp, de la fondare până acum, credința creștină istorică și închinarea tradițională. În 1650, parlamentul a interzis întâlnirile baptiste, așa că ei își trag rădăcinile dintr-o congregație care a trecut prin persecuții constante în anii lor de la început.

Au avut parte de pastori proeminenți, care i-au inclus pe Benjamin Keach, faimos pentru cărțile lui, care sunt și azi publicate; Dr. John Gill, ai cărui comentarii biblice sunt și azi sub tipar și care pot fi la îndemâna oricui. Pastoratul lui a început în 1720, după ce persecuția baptiștilor a încetat. Dr. Gill a slujit pentru 51 ani. El a sprijinit puternic lucrarea lui George Whitefield, care a predicat în apropiere, la Kennington Common. Apoi a venit Dr. John Rippon în 1771, care a slujit biserica timp de 63 ani.

Biserica aceasta a devenit cea mai mare biserică baptistă din țară. Apoi a urmat slujirea lui C.H. Spurgeon, care a devenit pastorul bisericii în 1853, când biserica se numea New Park Street Chapel. Predicarea lui a făcut să crească numărul membrilor și mai mult – erau aproape 10.000 prezenți, când se întâlneau în Royal Surrey Gardens Music Hall.

Situarea prezentă a Metropolitan Tabernacle din Londra, este pe locul unde au fost arși pe rug creștinii care au fost numiți „Martirii din Southwark”, care au fost arși pe timpul reginei catolice Mary.

Lucrarea lui Spurgeon, de 38 ani, ca pastor, este bine cunoscută. El a condus biserica afară din Uniunea Baptistă în 1887, din cauza influenței

* David Kay este pastorul bisericii baptiste calviniste Whiddon Valley Evangelical Church din Barnstaple, Marea Britanie.

crescând a teologiei liberale în Uniunea Baptistă. Aceasta a fost numită „Controversa Down-Grade”.

După cel de-al doilea război mondial, clădirea care a suferit din cauza numeroaselor bombardamente, a fost refăcută în 1957. Războiul a dus la scăderea numărului de membri, deoarece abia un număr mic din membrii de dinainte de război s-au putut întoarce în zonele distruse din centrul Londrei.

Prin 1970, după slujirea mai multor lucrători evanghelici cu numele, dar, practic, tot mai liberali și mai compromiși, numărul celor care participau la întâlniri a scăzut la o mână de oameni – nu mai mult de 30 de oameni venind la biserică duminică! Ce tragedie, când ne gândim la miile care participau în urmă cu 50 ani! Declinul nu s-a datorat numai oamenilor care se mutau din Londra – ci faptului că Tabernacolul și-a pierdut calea și viziunea, compromițându-se cu cei care puneau sub semnul întrebării adevărul Scripturii. În mod tragic, unul dintre pastori i-a convins pe membri să se întoarcă în cadrul Uniunii Baptiste din Anglia! Cu toate acestea, rămășița celor aproximativ 30 de membri erau credincioși vechilor standarde și aveau dorința de a vedea un pastor baptist reformat⁴ în amvonul lor, care să reaprindă focul adevărului lui Spurgeon la adevărul biblic.

Timp de 32 ani, Dr. Peter Masters a lucrat din greu la recâștigarea terenului pierdut de cei compromiși. El a pornit cu 7 principii, prin care să reclădească acea părtășie bisericească plină de influență, care este acum Tabernacolul printre evanghelici, nu doar în Marea Britanie, ci și internațional. Iată aceste principii:

1. Învățătura doctrinelor harului – bazate pe Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum au fost exprimate în Mărturisirea de credință baptistă din 1689.

2. Predicarea ofertei gratuite a harului – un serviciu divin din fiecare Zi a Domnului este dedicat predicării evanghelistice, de convingere a celor păcătoși – dar NU cu chemări în față sau cu presiuni făcute pentru „decizii”, lucru care diluează credința nou-testamentală. Ci, mai degrabă,

⁴ Bapțiștii calviști se numesc în Marea Britanie bapțiști reformați, adică bapțiști care adoptă învățăturile Reformei despre doctrinele harului.

Evanghelia este predicată, cu încrederea că Duhul Sfânt Își va face lucrarea de convertire a sufletelor!

3. Practica închinării tradiționale pe baza învățurii clare a Scripturii – cu reverență, cu scopul de a înălța mințile în laudă, mulțumire, pocăință, dedicare, mijlocire și ascultarea Cuvântului lui Dumnezeu.

4. Practicarea și onorarea învățurii biblice despre o biserică lucrativă, lucru care înseamnă că TOȚI membrii trebuie să-L slujească pe Domnul, împreună, în activități care Îi aduc slavă lui Dumnezeu. Creștinii nu reprezintă doar o „audiență de duminică”, ci o adunare de lucrători dedicați Domnului.

5. Separarea biblică de lume și de învățatura falsă, care neagă infailibilitatea și inspirația Scripturii. Membrii din Metropolitan Tabernacle sunt dedicați apărării și păstrării adevărului, indiferent de prețul plătit.

6. Importanța rugăciunii ca biserică – biserica păstrează întâlnirea de rugăciune cu biserica și se adună pentru aceasta în mod distinct în timpul săptămânii.

7. Învățatura că BISERICA LOCALĂ (congregația individuală) e agentul sau unitatea intenționată de Dumnezeu pentru toate lucrările și mărturiile. Misiunile și instruirea predicatorilor, scoaterea de literatură, etc., trebuie să fie susținute de BISERICI INDIVIDUALE, după cum dă Domnul conducere și călăuzire. Metropolitan Tabernacle este o Biserică Baptistă Independentă.

Dr. Masters a avut o mare influență asupra multora dintre noi, care facem parte din bisericile evanghelice, în acești 30 de ani. El și Tabernacolul sunt un exemplu încurajator a ceea ce Biblia învață că ar trebui să fie o biserică. Independența bisericii nu înseamnă că nu există nici o ASOCIERE între Tabernacol și alte biserici. Această asociația este recunoscută de către Școala Anuală de Teologie, care are loc în fiecare an în iulie, unde adesea se adună până la o mie de oameni pentru 3 zile de lucrare. Există frățietăți ale lucrătorilor de trei ori pe an (Frățietățile lui Spurgeon). Seminarul lunar part-time (Seminarul Baptist Reformat din Londra) a pregătit mulți frați pentru lucrare (pe mine inclusiv) și pentru a fi folositori pentru Domnul, ca presbiteri, lucrători cu tinerii, învățători de școala duminicală și misionari.

Dr. Masters a fost un „reformator” adevărat – prin aceea că a restaurat cauza bapțiștilor reformați din Marea Britanie și sunt mulți dintre noi care îi suntem personal recunoscători pentru truda lui și pentru încurajarea de care am avut parte.